

tr. ř. Napadený rozsudek zjišťuje, že stěžovatel objednal u firmy B. různé náradí, že firma žádala zaplacení předem a že, když obžalovaný tak neučinil, poslala mu sice zboží, avšak z opatrnosti si vyhradila vlastnické právo až do úplného zaplacení. Rozsudek vyslovuje dále, že, ježto obžalovaný proti výhradě nic nenamítal, výhradu tu uznal a schválil. Po subjektivní stránce praví se v rozsudku, že, věděl-li obžalovaný o smluvené výhradě práva vlastnického a přes to svěřené mu náradí prodal, aniž je firmě zaplatil, musil si býti vědom, že jedná protiprávně, ježto disponuje vlastnický se svěřenou věcí. Naproti tomu uplatňuje zmateční stížnost v podstatě a vývody její mají oporu v obhajobě obžalovaného; obsažené zejména v jeho podání, že obžalovaný není trestně zodpovědným, jelikož se nepovažoval výhradou práva vlastnického za vázána z toho důvodu, že byla firmou stanovena jednostranně bez předchozího souhlasu obžalovaného. Touto námitkou uplatňuje zmateční stížnost omyl obžalovaného ve příčině ustanovení práva civilního a nelze jí upřít oprávnění. Neboť, byl-li obžalovaný — i když věděl o tom, že na účtě, s nímž současně bylo zasláno zboží, je vyznačena výhrada práva vlastnického, — toho mínění, že taková výhrada je neplatná, poněvadž musí býti umluvena oběma stranami předem, pojímal snad věc nesprávně s hlediska norem práva civilního; můžet' opomenuté pozastavení fakturní doložky o výhradě práva vlastnického po případě stačiti, by se zboží stalo zbožím komisionářským, lze-li ve spojení s jinými počiny příjemce faktury v mlčení spatřovati konkludentní čin, poukazující na souhlas s onou doložkou (čl. 360 a násl. obch. zák. — srovn. sb. n. s. čís. 2764). Šlo by proto u obžalovaného po případě o omyl v příčině předpisů práva civilního, jenž také omlouvá, ježto jej podle zákona (§§ 2 e) a 3 tr. zák.) a ustálené judikatury dlužno na roveň klásti omylu skutkovému. Nalézal-li se tudíž obžalovaný skutečně v takovém omylu, nebylo by lze ho uznati vinným pro nedostatek subjektivní viny a byl by právně pochybeným předpoklad nalézacího soudu, že si byl obžalovaný vědom protiprávnosti svého jednání. Jelikož se však nalézací soud neobíral onou obhajobou obžalovaného, omyl obžalovaného řádně ani nezjistil ani nevyloučil, bylo, ježto nelze pro nedostatek skutkových zjištění po této stránce rozhodnouti ihned ve věci samé, zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3129.

Skutková podstata zločinu podle § 101 tr. zák. předpokládá v subjektivním směru úmysl, by někomu byla způsobena škoda; tento znak jest pojeti do hlavní otázky (§ 318 tr. ř.). Nedostatek zjištění poškozovacího úmyslu nemůže býti bezpečně nahrazen zjištěným přivlastněním si (dopisů poštovním poslem).

(Rozh. ze dne 24. března 1928, Zm II 29/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Olomouci ze dne 3. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným

zločinem zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., zrušil napadený výrok porotců, I. (hlavní) a II. (dodatečné) otázky se týkající, a odsuzující část rozsudku na něm spočívající ve výroku o vině, jakož i o trestu a souvisejících s tím výrocích a věc odkázal v tomto objemu do příštího zasedání soudu porotního při sborovém soudě v Olomouci k novému přelíčení a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Po skončeném průvodním řízení byla porotcům dána hlavní otázka, zda je obžalovaný vinen, že v Š. jako poštovní posel poštovního úřadu v Š., tedy jako úředník státní, v úřadě, jemuž byl zavázán, přivlastnil si dne 8. června 1927 tři dopisy adresované na Josefu Š-ovou pokud se týče Terezii T-ovou a Bedřicha Sch-a a buď dne 6. nebo 7. června 1927 dopis z Ameriky na neznámého adresáta zaslaný, obsahující 1 kanadský dolar, zneužil moci jemu svěřené. Porotci přisvědčili k této otázce desíti hlasy a zodpověděli kladně tímž poměrem hlasů i otázku dodatečnou, zda obžalovaný spáchal čin uvedený v I. (hlavní) otázce z pohrutek nízkých a nečestných. Napadeným rozsudkem byl pak obžalovaný uznán vinným zločinem zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., jehož se dopustil jednáním uvedeným v hlavní otázce pokud se týče v odpovědi porotců na ni. Obhájce obžalovaného právem vytkl při zrušovacím roku tomuto rozsudku právní vadnost. Neboť ke skutkové podstatě tohoto zločinu vyžaduje se také znak subjektivní, totiž úmysl, by někomu byla škoda způsobena. Tento znak nebyl však proti předpisu § 318 tr. ř. do I. otázky ani pojat, porotci se tedy nevyslovili o tom, zda předpokládají na straně obžalovaného takový úmysl, a nevyslovuje se o oné náležitosti skutkové podstaty ani rozsudek, přimykající se k výroku porotců. Nelze zejména shledati, že řečený nedostatek výslovného zjištění úmyslu poškozovacího je napraven tím, že odpověď porotců i rozsudek předpokládají přivlastnění si čtyř dopisů, z nichž jeden obsahoval kanadský dolar. Neboť výrok ten týká se v první řadě složky objektivního děje a není pojmově vyloučeno přivlastnění si, jež by nebylo zamýšleno jako prostředek poškození někoho jiného. Při nejmenším není tu záruky, že porotcové, uznávše svou odpověď, že si obžalovaný dopisy pokud se týče jejich obsah přivlastnil, zamýšleli tím zároveň vysloviti, že obžalovaný jednal způsobem znamenajícím objektivně zneužití moci úřední, by někomu způsobil škodu. Skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, byl tedy nesprávným výkladem zákona podřaděn trestnímu zákonu, který se k němu nevztahuje. Důsledkem toho bylo vyhověti oprávněné zmateční stížnosti, s jejímiž ostatními vývody netřeba se zabývat, výrok porotců k I. hlavní otázce a důsledkem toho i výrok k II. dodatkové otázce jako s prvním výrokiem těsně související a proto též rozsudek v odsuzujícím výroku zrušiti a uznati podle § 350 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 3130.

Není sice předpisu, který by zavazoval povozy, by se pohybovaly po silnici pouze a výhradně po levé straně, zachovává se však všeobecně